

ήταν νεκρός, κομμάτια καμωμένους. 'Όλοι μέσα στο σπίτι πλέον έτρεμαν και περισσότερο από όλους η κόρη του νοικοκύρη Θόρν που είχε γίνει κίτρινη, έλωσαν από ημέρα σε ημέρα και στο τέλος πέθανε και την εθάψανε στην εκκλησία.

Την εποχή εκείνη βρισκότανε στην 'Ισλανδία ο Γρεττήρ, ο ξακουσμένος ήρωας.

'Ένα απόγευμα πέρασε από το ύπστατικό του Θόρν και του ζήτησε την άδεια να κοιμηθῆ εκεί.

'Ο Θόρν του διηγήθη όλα τα καθέκαστα περι φαντασμάτων.

— Θέλω να ιδώ αυτό το φάντασμα του Γλαμήρ, άπληγτησεν ο ήρωας και θά το διορθώσω.

Τη νύχτα εκείνη το φάντασμα δὲν εφάνηκε.

— Θα μείνω και άλλη μιὰ βραδιά, είπεν ο ήρωας και έμεινε.

Την νύχτα, καρόξενοι βρόντοι άκουστήκαν από πάνω, σάν άνθρωπος βαρύς να περιπατούσε στη στέγη. 'Ο ήρωας ξύπνησε και πετάχτηκε όρθός. Κυττάει από την καπνοδόχο και τί φρίκη! δυο μάτια πύρινα κινιόταν προς τα κάτω.

Το αίμα του ήρωα επάγασε και έμεινε στη θέσι του, σάν καρφομένος.

Σε λίγο η πόρτα έγεινε τρίμματα και το φάσμα του Γλαμήρ, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ψηλό, πανύψηλο, φρικώδες, τρομερό.

Τα κρέατά του εκρέμοντο μασολωμένα, τὰ κόκκαλά του διεκρίνοντο, τὰ νύχια του ήσαν μεγάλα και τὰ μάτια του πύρινα.

'Ο Γρεττήρ τὸν είδε και επάγασε. Συνήλθε όμως άμέσως και η γενναία καρδιά του του επέβαλε ν' άντισταθῆ.

'Ήσαν τώρα ο ένας απέναντι του άλλου. 'Ο Γλαμήρ σήκωσε τα χέρια του να τὸν άρπάξῃ, εκείνος του έσφιξε τὴν μέση του, γιά να οίξῃ τὸν πεθαμένο καταγῆς. Αισθάνονταν τὰ μεγάλα νύχια του να του σχίζοννε τις σάρκες. 'Ο ήρωας όμως δὲν έπεφτε. 'Απεναντίας τραβούσε προς τα έξω τὸν Γλαμήρ.

Συρτήκαν κάτω στην αὐλή. Εκεί άγρια ξανάρχισε η κάλη. 'Ο ήρωας άρχισε να λέη προσευχές και οί προσευχές τὸν δυναμώναν.

'Η δύναμη αὐτῆ τὸν έκαμε να βάλῃ καταγῆς τὸ φάντασμα και να του χτυπήσῃ τὸ κεφάλι στις πέτρες. Τὸ φάντασμα άρχισε να παραλύη και ένῶ γιά δεύτερη φορά επέβαινε, επρόφθασε και είπτε :

— 'Ιδέ με.

'Ο ήρωας τὸν κυττάει. Είδη δύναμια πού με μιὰ άλλόκοτη φλόγα σπινθηροβόλουσανε τρομακτικά, άπαίτια. Τὰ βλέμματα εκείνα του ρανήκαν, σάν να του οίχαν φωτιά στὸν έγκέφαλο και πάγο στην καρδιά του. Και ο Γλαμήρ εξακολούθησε :

— 'Ιδέ τὰ μάτια μου και γνώριζε ότι κάθε νύχτα θά σε παρακολουθοῦν, όταν είσαι μόνο και μοναχός.

'Ο ήρωας δὲν άπάντησε, μόνον βγάλει το μαχαίρι του και του κοψε τὸ κεφάλι. 'Επειτα βοηθούμενος από τὸν Θόρν, έκαμε τὸν Γλαμήρ κομματάκια και τάρριξε μέσα στη φωτιά, πού άναψε επίτρες άπάνω σ' ένα λόφο.

'Όσοι βλέπαν τῆ φωτιά εκείνη λέγαν και διειρωτώντο «Τί άραγε να συμβαίνῃ κάλιν στη Σκοτεινή Κοιλιάδα ;».

Τὴν άλλη μέρα η τέφρα και τὰ δατὰ μεταφέρθηκαν μακριά και θάφτηκαν μέσα σε ένα βαθύ λάκκο.

'Ότι όμως προείπεν ο Γλαμήρ συνέβηκε.

Οὐδέποτε ο ήρωας Γρεττήρ δὲν τόλμησε να μείνῃ μοναχός τῆ νύχτα, στο σκοτάδι δῶς...

Μπάρκη Γεώλδ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Κάποτε σ' ένα επαρχιακό θέατρο επρόκειτο να δοθῆ μιὰ παράσταση. 'Όλα ήσαν έτοιμα όταν ο πρωταγωνιστής παρατήρησε ότι του χρειαζόταν μιὰ περρούκα. Πού να βρεθῆ περρούκα στην τελευταία στιγμή ;

Τέλος κατώρθωσαν ν' ανακαλύψουν μιὰ παλιὰ περρούκα πεταμένη σε μιὰ γωνιά. 'Ο πρωταγωνιστής τὴν φόρεσε και τὸ δράμα άρχισε...

Σε λίγο ο πρωταγωνιστής αισθάνεται να του τραβούν τὴν περρούκα του από πίσω. 'Από πάνω του στεκόταν ο δῆμοκρής πού είχε μένος στο δράμα. Γυρίζει λοιπόν και τὸ λέγει σιγά :

— Άφου ε' άσεία, 'Αντώνη !

Τίποτε όμως. 'Η περρούκα κουνήθηκε κάλι. 'Ο πρωταγωνιστής έγινε έξω φρενών.

— Θα σε σπάσω στο ζύλο στο πρώτο διάλειμμα ! φωνάζει τὸ 'Αντώνη.

'Ο δῆμοκρής δὲν είφερε τι να πῆ όταν και γιά τρίτη φορά η περρούκα κουνήθηκε. 'Ο πρωταγωνιστής δὲν βάσιψε πιά και σήκωσε τὸ χέρι του γιά να χτυπήσῃ τὸν δῆμοκρῆ του. Δὲν πρόφθασε όμως γιὰτῆ άρχισε να φωνάζῃ και να τρέχῃ σάν τρελλός επάνω σὲ σκηνή !...

'Η περρούκα έπεσε χάμω και μέσα απ' αὐτῆ ξετράπωσε... Ένα ποιτικάκι.

Τὸ κοινὸν κατεχειροκρότησε τὸ έκτακτο αὐτὸ επεισόδιο τῆς σκηνῆς, ο πρωταγωνιστής όμως τὸ φροῶ και δὲν κινιόγει...

Από τὸ «ΑΙμαναχ National»

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΓΗ

Του Αδούστου Μπριζέ

Στο χῶμα άπόμεινε δροσιά, η αήγη γοργά προβαίνει, διαμάντια λαμπυρίζουνε στα ρουτιωτά κλωνάρια, η άράχνη δίχτυα άκούραστη στα μονοπάτια ύφαινει και τὸ νερό μουρουριστό δροσίζει τὰ χορτάρια. Τὸ λούλουδο πού φύτρωσε στη μακρινή τῆ ράχη δόλοφο άνασγκώνεται και μυρουδιὰ σκορπίζει κι' η άνατολή περφηραη πού οὐ λυγὰκι θάχῃ τὸν ήλιο στην άγκάλη της, να ροδοφέγγῃ άρχίζει. Γιομίζει από χαρούμενες χίλιες φωνές ο άέρας κι' απ' τὰ κουνούνια άντιλαλούν τὰ πλάγια τ' άνθισμένα, ὦρα γλυκειά τῆς χαραγῆς, πρώτη ὦρα τῆς ημέρας, καμιά απ' τις άλλες δὲν μοσεῖ να παραβῆ μ' έσένα.

ΒΡΑΔΥ

Του Αδούστου Μπριζέ

'Ο οὐρανός σκοτεινίασε κι' η άνατολή μαυρίζει, τὴν ὦρα αὐτῆ τὴν ήσυχῃ τὸ πρώτο-πρώτο άστέρι δειλό στην άκρη του οὐρανοῦ και μοναχὸ του άνθίζει φωνάζοντας τ' άδέρφια του κοντά του να τὰ φέρῃ. 'Εκείνα σκύβουνε σιγά στη γῆ τὴν κοιμισμένη και σάν κοπάδι άραδιαστὰ προβαδιὰ να στολίσουν τὸν οὐρανὸ πὸν ν' άρθουνε κοντά του τὰ προσμένει και τὸ γαλήνιο τους τὸ φῶς στην πλάση να σκορπίσουν. Κι' ο ποιητής πού νείρεται τὰ μάτια του σηκώνει ψηλά και τὰ τριαντάφυλλα σε τόπους μυρωμένους άνθίζουν άλλα κόκκινα κι' άλλα λευκά σὰ χιόνι γιά τούς άγαπημένους.

Η ΜΟΥΣΣΕΣ

Του 'Αντρέ Σενιέ

'Ω, σά; γνωρίζω, τί χαρά ! χοροπηδή η καρδιά μου' Γλυκειές φωνές άξέχαστες κι' άγαπητές σι' αὐτὰ μου, ὦ μουσοε, θεία συντροφιά πὸ μ' έχετε άγαπήσει απ' τῆ στιγμή πὸν άντίκρισα τὸν ήλιο και τῆ φύση. Κρατώντας με σὰ χέρια σεσ στην κοῦνια μου μ' επάίρνате και στη σπηλιά πὸν ο ποιητής γεννήθηκε μὸ φέρνατε δπου άκουγα τὸν ψιθύρο του δάσου— τὸ θυμάμαι— και χαροπές μ' έβλεπατε μες σι' άνθια να κοιμάμαι. 'Ερχονται, να τες ! 'Η γλυκειά θωριά τους με μαγεύει, τὸ ζωτικό τραγοῦδι τους τὸν νόνο μου γιατρειύει.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Με άνησάχπσε πολὸ η ύγεια τῆς πεθεράς μου, τὴν περα-
ομένη εβδομάδα.

— Και τώρα ;

— Τώρα δὲν άνησυχῶ... 'Απέθανε !...

— 'Ακόμα είσαι ἐδῶ ; Δὲν πῆγες στην κηδεία τῆς πεθε-
ρᾶς σου ;

— Πρώτα η δουλειά... Κ' ύστερα τὸ γλέντι...

— Μὰ αὐτὸ εἶνε αἰσχροκέρδεια !

— Γιατί, κορία μου ;

— Μὸν έγγυροθήκατε τὴν ὀμπερέλλα μου γιά δυὸ χρόνια.

— 'Ακριβώς.

— Και μὸν τὴν έκλεψαν τὴν ἴδια μέρα !...

— Φαντάσσο δτιεἶδα ένα δνεῖρο. 'Ονειρεύτηκα τὴν πεθερά μου.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δνεῖρο... Εἶνε ἐφιδίλτις.

— 'Αδύνατο να μῆπτε. 'Ο ..οριος και η κορία έχουν δουλειά!

— Καί... θὰ τελειώσουν γρήγορα ;

— Ποὺς τὸ ξέρει... Μόλις τώρα άρχισαν τὸν καργῆ !...

'Ο Κατεψυγμένος